

УДК 141.7:177.82:159.952.13

DOI <https://doi.org/10.30970/2307-1664.2019.25.6>

МІГРАЦІЯ «САМІСТЬ – СУБ'ЄКТНІСТЬ» У СОЦІАЛЬНОМУ СПОДІВАННІ

Олег Масюк

*Запорізький національний університет,
факультет соціології та управління,
кафедра соціальної філософії та управління
вул. Дніпровська, 33 А, 69063, м. Запоріжжя, Україна*

У статті описується становлення суб'єкта сподівання як учасника проєкції майбутнього. Нестабільність людських можливостей відображається у зміні ставлення до викликів невідомого, що потребує належного соціально-філософського осмислення. У роботі аналізується міграційний шлях «самість – суб'єктність». Він розглядається в контексті зміни відображення власного у спільному, а також засобів його формування в перспективі.

Автор звертає увагу на дискусію між релігійним і світським баченням прийдешнього, де дійові особи і сподівання змінюються під впливом тиску невідомого на сьогодення. Суб'єктність висвітлюється через трансформацію самості під час екстраполяції проєкцій бажаного на майбутні суспільні відносини. Зміна суб'єктності включає переосмислення простору для подальших соціальних перетворень. Репетитивна проєкція «Я» на навколишній простір задає напрям його бажаної трансформації та розкривається як калейдоскоп перспективних індивідуальностей на шляху до досягнення суб'єктності.

Позначено вектор релігійно-культурної підтримки людини під час зустрічі з несподіваним. Практика подібних зіткнень подана як розвиток перспективної суб'єктності учасників сподівання. Крок від культурного шаблону до творчого бачення майбутнього є напрямом формування наративу існування, яке розкривається в автономізації діяльності суб'єкта в соціальному просторі.

Особлива увага приділяється анонімності сподівань, що зумовлено наявною тенденцією на уніфікацію практики проєктування майбутнього. Піком розвитку суб'єктності сподівання є конкуренція між проєкціями майбутнього за статус загального вектору суспільних перетворень у трансуб'єктивному світі. Анонімність сподівань виникає внаслідок жорсткого загострення подібної боротьби, що призводить до «загибелі автора» та повернення до практики шаблонів проєктування. Виходом із цієї ситуації є підсилення авторської позиції під час створення перспективи, що розширює горизонти й вектори розвитку майбутніх суспільних відносин.

Ключові слова: самість, суб'єкт, автор, пророк, сподівання, Творець, шурале, конкурування.

Здатність бути людиною залежить від уміння бачити власне місце в майбутньому житті, яке формується поступово в процесі побудови відносин «людина – світ». Комплексне осмислення суб'єктності й темпоральності існування дає змогу по-новому подивитися на становлення людяності у прийдешніх суспільних відносинах.

У постмодерному суспільстві протиріччя «сподівання – очікування» виходить на щабель «сподівання – пропозиції», що наближає кінець традиційного бачення суб'єктності в проєктуванні майбутнього. Репетитивність подібних пропозицій у зазначених умовах призводить до того, що втрачається практика автономного створення «Я». Погляд на процес міграції суб'єктності в осмислені прийдешнього існування дає змогу відтворити більш повну картину становлення дійових осіб під час проєктування майбутнього. Відповідно, дослідження міграції «самість – суб'єктність» у соціальному сподіванні є актуальною темою для наукового дослідження.

Пошуком релігійної суб'єктності й аналізом її подальшої трансформації займалися Абу Хамід Аль-Газалі [1], С. Мурасакі [3], Феофан Затворник [9], К. Юнг [7]. Формування суб'єктності в наявному та майбутньому соціальному просторі відслідковували П. Сороскін [4], М. Туган-Барановський [5], Я. Фаріна [8], О. Чернієнко [10], М. Гайдеггер [11]. Прояв самостійності у викладенні прийдешнього буття описували Р. Барт [2] та Дж. Мід [12].

Метою статті є визначення сутності, змісту й напрямів міграції «самість – суб'єктність» під час створення соціальних сподівань.

Звернемося до хронології розвитку цього процесу. Суб'єктність у сподіванні виникає як джерело стороннього порятунку існування людини та наближається до синергії особистості з бажаним майбутнім. Щодо першого елемента міграції. Якщо говорити про самість, то обов'язково треба згадати К. Юнга. Він запропонував розглядати її як «наявну, але неповністю пізнану особистість» [7, с. 15]. Самість є станом особистості, який потребує додаткового осмислення щодо функціонування людини в соціальному просторі. Вона наявна тут і зараз, що робить її фундаментом для створення сподівання в теперішньому часі.

З іншого боку, суб'єктність спирається на рух «Я» (самості) та містить каузальний аспект. Я. Фаріна наголошує: «Стосовно людини «бути суб'єктом» – означає бути носієм ідеї «Я», а це, у свою чергу, означає, що людина мислимо сприймає, переживає і здійснює себе як причину себе самої» [8, с. 44–45]. Поновлювана суб'єктність формує вектор перспективного існування, який розкриває зміст кроків від «Я – наявний» до «Я – бажаний». Суб'єктність розвивається через зміну самості й має процесуальний характер. Вона трансформується за рахунок темпоральної міграції уявлень людини про себе в соціальному просторі.

Розкриваючи різницю між бути і здаватися суб'єктом, О. Чернієнко робить акцент на комунікації. Вона розмежовує як реальний, так й ілюзорний статус людини в процесі соціальної взаємодії. О. Чернієнко говорить: «... суб'єктність як базова категорія теоретичного осмислення візуальних комунікацій постає сьогодні як візуальна ілюзія» [10, с. 89]. Ця теза наголошує на важливості ефективної соціальної взаємодії, що є вирішальним для кожного учасника суспільних відносин під час здобуття статусу перспективного суб'єкта. Відповідно, ідентифікація суб'єкта в постмодерному соціальному просторі є не тільки проявом модних візуальних ілюзій під час інформаційної взаємодії, а й показником ефективності реалізації соціальних сподівань. Сама суб'єктність стає метою проєкції майбутнього, яка «продається» послідовникам як кращий зразок існування.

Якщо ми бажаємо зрозуміти рух суб'єктності під час утілення сподівання, то маємо звернутися до історії становлення його дійових осіб, яка розкриває підґрунтя для створення цієї проєкції прийдешнього існування. К. Юнг визначив зв'язок самості з образом Всевишнього. Він вважає: «Самість є образом Бога або чимось від нього невіддільним» [7, с. 35]. З огляду на це твердження, у сподіванні поєднуються образи «Я» та «Бог», які апостеріорі визначають послідовність кроків для досягнення потрібного майбутнього. При цьому суб'єктність початково належить тільки Богу, а перспектива проглядається через наближення та віддалення від нього.

За наслідком синкретизму цих образів у сподіванні з'являється суб'єктність, яка допомагає людині рухатися у напрямі обраного Творцем майбутнього. Він презентує шаблон розвитку суб'єктності для перспективного існування, який конструюється за допомогою інтенції самості на Бога та наближення до нього через його прийняття. Абу Хамід Аль-Газалі наголошує: «Коли ти приймеш Аллаха як Опікуна, тоді знайдеш шлях до всіх благ» [1, с. 355]. Отже, історично рух до благосного життя має бути через Бога й саме це

існування є бажаним. Здобуття потенціалу в разі наближення до ідеалу дає змогу наповнити самість діяльнісною основою, а також звернути увагу на подальші напрями її розкриття під час створення суб'єкта прийдешнього існування.

Самість є формою виходу людини до загалу. Вона визначає перспективи існування людини та можливість реалізації її домагань. Проте спочатку цей діалог зі світом знаходиться всередині неї. К. Юнг визначає специфіку взаємодії «власне – спільне» в процесі розвитку самості. Дослідник стверджує: «Самість як індивідуальність одинична та неповторна, а як архетип-символ вона – образ Бога, а відповідно, всебічна та «вічна» [7, с. 18]. Тобто протиріччя «власне – спільне» зароджується ще в людині та поступово переноситься в сподівання як осмислення ролі провідника в майбутнє.

Божественне спільне є відображенням кращого в кожній конкретній людині, що виводить її у світ бажаного можливого. Подібною точки зору дотримується Феофан Затворник. У його думках Всевишній є батьком і наставником. Він писав: «Батько береться донести душу учня на Небо, але за умови, що й він буде працювати над собою» [9, с. 35]. Зауважимо, що образ провідника в кожному з нас діє не тільки на суб'єктивну перспективу, а й на майбутнє оточуючих людей. Суб'єктивний вплив на подальше співіснування починає утворюватися ще до початку його усвідомлення, і саме власна активність у досягненні спільного ідеалу дає змогу гармонізувати подальше життя людини.

Генезис самості задається обрисами простору майбутнього існування. Проектування суб'єктивного буття стосовно ідеальних координат детермінує досягнення бажаного стану в прийдешньому. Внутрішній і зовнішній світ людини трансформуються залежно від обраної точки маршруту. Прикладом цього може бути художнє переосмислення бажаного світу в Амідаїзмі. Пошук *genius loci* розвивається як у цьому, так і в потойбічному світах. С. Мурасакі відтворила спробу реалізації прийдешньої самості через долучення до «Чистої Землі» наяву. Вона писала: «Позаду Десятий день Третього місяця, вишні вже розквітлі, небо безтурботно сіяє, напевно, так і виглядає земля Будди Аміди» [3, с. 210]. Зародки суб'єктності починають мігрувати в проектному просторі сподівання від наявного до прийдешнього, яке розглядається як бажане місце життя. При цьому універсальна модель релігійного шляху людини до Творця є прообразом становлення суб'єктності під час створення сподівання. Вона орієнтована на пріоритетне місце інобуття майбутнього суб'єкта.

У процесі побудови сподівань автор і суб'єкт проектування розділені між собою статусом і нормами прийдешньої взаємодії. Автор відображається в суб'єкті (продукті авторської роботи), але вони не еквівалентні за впливом на розвиток подій. Відповідно, міграція суб'єктності в теологічному світі можлива лише умовно та залежить від окресленого простору життєдіяльності дійових осіб сподівання.

Спроба раціоналізації подібних проєкцій і контроверсія людини з Творцем утворили «вакансію» провідника в майбутнє, а також обернула самість на самотність, де внутрішній діалог проводиться переважно з небуттям. Це дзеркальне відображення себе є початком повторювальної нереалізованості сподівання. Аналізуючи подібне сприйняття межі існування, К. Юнг наголошує на розповсюдженні *тіні самості*: «Страшна дійсність загрозливо постала перед нашими очима у вигляді розколу нашого світу на дві частини. За скасуванням образу Бога прямо впливає руйнація людської особистості» [7, с. 131]. Ця чорна діра атеїзму утворила місце для візіонера, який узяв на себе роль поводири для людини в невідомому майбутнє.

Окрім дійових осіб сподівання, існує й персоніфікація несподіванки, яка має міфологічно-казкове коріння. Татарський поет Г. Тукай описує випадкову зустріч джигіта з шура-ле (дідьком), яка завершилася на користь людини [6]. Казкова творчість допомагає зрозу-

міти, що осмислене ставлення до майбутнього дає змогу впоратися з несподіванками, що уособлюються для нас у боротьбі з деструктивними суб'єктами перспективної взаємодії.

Отже, суб'єктність формується через свободу вибору майбутнього й персоніфікацію правильного та неправильного шляхів подальшого життя. Людина не має постійний статус автора майбутнього, що зумовлено нестабільністю її життєвих сил, а також необхідністю шукати підтримку в більш могутніх організаторів соціального простору.

Зняття стороннього втручання задає індивідуальний вектор розвитку проекції майбутнього. Образ поводири переноситься в центр створеного сподівання та відображається у вигляді *self-made visionary*. Головною рисою подібної міграції є зазіхання людини на авторство в майбутньому соціальному просторі.

Цей автор сподівання розкриває суб'єктивне бачення існування, яке відображається в поведінці його «читачів», що трансформує їхні уявлення про прийдешнє. Так, Толстовство як спадок творчості Л. Толстого визначило ненасильницький вектор людського співіснування у світі на багато років вперед і знайшло відгук навіть у діяльності М. Ганді, що зробило їх обох непересічними суб'єктами гармонізації світової взаємодії.

Під час пошуку людиною суб'єкта сподівання в собі найбільш ефективним засобом є цілеспрямоване існування, яке ускладнюється в процесі інтенсифікації перспективних комунікацій. Я. Фаріна наполягає: «... суб'єктність необхідним чином виступає в актах цілепокладання (відтворення передбачає наявність «образу-еталону», що постійно оновлюється, спрямовує процес відтворення сутнісного)» [7, с. 45]. Отже, суб'єктність у сподіванні утворюється за рахунок спрямованого перенесення самості на перспективний соціальний простір, що дає змогу закріпити її стабільність у найближчому майбутньому.

Вона зумовлює усвідомлене відображення учасника прийдешньої соціальної взаємодії, що змінюється в процесі міграції дійових осіб у проекції майбутнього. М. Гайдеггер зауважував: «Із виокремленої належності до кола відомого складається, серед іншого, людська самість» [10, с. 116]. Зазвичай виокремлення вважається обмежувальним методом пізнання, але визначення відомого в прийдешньому дає можливість задати кінцеву мету сподівання.

Якщо розглядати самість як еквівалент стабільності існування людини в соціальному світі, то можна об'єднати її з надійністю, яка визначає чутливість людини до змін. М. Гайдеггер зазначав: «Людська самість у своєму бутті спирається на надійність зрозумілого сутнісного та його оточення» [10, с. 117]. Тобто самість відображає надійність наявного, суб'єктність – потенціал майбутнього, а авторство – вектор прийдешнього розвитку учасників суспільних відносин. Указана ідея задає точку відліку та напрям руху дійових осіб сподівання. При цьому міграція в проектуванні перспективи еквівалентна міграції в природному середовищі та пов'язана з виживанням проектанта.

Перейдемо до аналізу зміни статусів учасників сподівання. Міграція «самість – суб'єктність» формується в процесі соціальної взаємодії та розкриває її найближчу перспективу. Вона стимулює появу темпоральної екстраполяції «Я», яка постає прообразом сподівання під час проектування на тривалі періоди. Дж. Мід писав: «Інстинкт, стимуляція, соціальна реакція не передбачають ніякої самосвідомості. «Я» виникає в соціальній поведінці та не виникає будь-де, окрім людських відносин» [11, с. 42]. Моментальна проекція «Я» на навколишній простір задає розуміння плину соціального часу як калейдоскопу перспективних індивідуальностей і є засобом перенесення самості на суб'єктний рівень.

Колективна суб'єктність сподівання формується на відокремленому щаблі соціальної взаємодії. П. Сорокін говорив: «... суспільство, організм, соціальний клас дійсно існують не тільки в нашій свідомості, а й поза нею, у транс суб'єктивному світі у вигляді

універсалій» [4, с. 408]. Відповідно, суб'єкт сподівання є також універсалією, яка визначає потенціал розвитку транссуб'єктивного світу.

Існування автора сподівання є відносною даністю. Він має бути, але це не говорить про те, що він є зараз. Якщо автор сподівання присутній, то він може розвивати реалізацію проєкції в бажаному напрямі прийдешнього існування, а якщо ні, то сподівання заглиблюється в хаос анонімності й безвідповідальності. Усвідомлення себе в майбутньому може змінюватись від самості до авторства, що залежить від вектору докладення зусиль. Конкурування сподівань народжує транссуб'єктність як стан очищення та прийняття перспективи.

З часом авторство відокремилось в керуючий процес і знайшло своє місце у взаємодії «самість – суб'єктність». Якщо самість є проявом самоусвідомлення людиною самої себе в просторі та часі, то авторство – це здатність уносити власні суб'єктивні зміни в розвиток подій у навколишньому просторі. Обсяг самості й суб'єктності в сподіванні залежить від наявності свободи під час проєктування майбутнього, а наявність авторства передбачає визначення меж наративу подальшого існування. Суб'єктність є засобом подолання людиною спротиву соціального світу, а авторство відображається в розмежуванні перспектив існування.

Залишається складне питання про те, як відбувається інволюція авторства сподівання, а також про чинники його самоліквідації. Аналізуючи практику опису буття, Р. Барт наголошував: «... царювання автора історично було й царюванням критика, а сьогодні водночас із автором є нестійкою й критика» [2, с. 234]. Подібне протиставлення призводить до втрати самостійності у сподіванні, що зумовлено втратою ресурсів життєдіяльності. Так, автор нереалізованого сподівання є спостерігачем небуття перспективи, що впливає на його здатність створювати проєкції майбутнього.

Паралельно варто зауважити, що анонімні сподівання зустрічають менший спротив, так як немає мішені для критики від носіїв соціальних очікувань. Разом із цим анонімні сподівання породжують безвідповідальне ставлення до майбутнього, яке проходить поряд, але незалежно від людини. Цей хаос руйнує раціональне сприйняття плину суспільного життя. Урешті-решт, зникнення автора сподівання призводить до повернення страху перед прийдешнім небуттям.

Автор розкриває наратив подальшого існування, що робить його активним борцем за суб'єктність для себе й для інших. Анонімність можна вважати трагічним наслідком боротьби за справжнє відображення себе та своїх ідей у соціальному просторі. Р. Барт визначив: «Вимарування автора із контексту – це не просто факт або ефект письма. Ним доверху наповнений увесь сучасний текст» [2, с. 234]. Зауважимо, що автор і суб'єкт сподівання розрізняються самостійністю у викладенні наративу майбутнього. Відсутність автора сподівання породжує атракцію, яка притягує його симуляції. Авторство підкреслює значення та змістову специфіку твору, а анонімність відкриває шлях до «клонування» суб'єктів і шаблонування сподівань.

Розглянемо атракцію, яка визначає вектор міграційних процесів у сподіванні. О. Чернієнко бачить її як моду, що «є інваріантом переходу від суб'єкта до суб'єкта, інваріантом, що характеризує об'єкт відображення» [9, с. 4]. Мода на анонімні сподівання є не тільки переходом до симуляції життя, а й проявом зациклення проєкції майбутнього на іконотипі подальшого існування. З'являється універсальна модель для-себе сподівання, що характерна егоїстичністю мікрокосму майбутнього.

Задля пояснення зміни в суб'єктності сподівання необхідно звернутися до позиції М. Туган-Барановського й акцентувати увагу на розумінні боротьби за ресурси життєді-

альності в майбутньому соціальному просторі. Він писав: «Необмежене панування вільної конкуренції призводить до придушення слабких сильними» [5, с. 141]. Згідно із цим твердженням, міграція суб'єктності пов'язана з використанням потенціалу дійової особи сподівання, що впливає на перерозподіл заявлених діяльнських статусів у майбутньому.

Підживлення конкуренції призводить до активізації транссуб'єктної взаємодії, яка відсуває авторське бачення майбутнього на другий план, що зумовлено доцільністю й ефективністю подальшого життя. Суб'єктна інтенція скорочує темпоральну відстань реалізації сподівання, так як боротьба за виживання не дає оцінити масштаб прийдешніх перетворень. Проте переможцю цієї конкурентної боротьби не дано стати автором, тому що він лише транслює переможну проєкцію майбутнього. Авторство вимагає рефлексії щодо змін, які починаються творцем сподівання.

Різномарв'я діяльнських статусів людини майбутнього уніфікується до безликого учасника соціальних сподівань, який утратив свою унікальність за рахунок симуляції як наявного, так і прийдешнього існування. Якщо міграція «автор – суб'єкт» пов'язана із секулярним запереченням божого посередництва «людина – майбутнє», то міграція «суб'єкт – учасник» зумовлена інформаційно-технологічним запереченням унікальності людини, що дає сподіванню загальноприйнятний вектор розвитку. Отже, нігілізм проєктанта прийдешнього, замість збільшення свободи, тисне на його самостійність стосовно відображення перспективи, що зумовлено пошуком нових меж в опрацюванні невідомого майбутнього.

Підбиваючи підсумки дослідження, зазначимо, що міграція «самість – суб'єктність» під час утілення сподівання відбувається за рахунок подвійного заперечення, яке виводить уніфікований шаблон розвитку майбутнього. Особливе місце в цьому випадку посідає «смерть автора», який протягом генезису практики створення сподівання намагався замінити Творця, але стає жертвою конкурентної боротьби під час проєктування та опанування майбутнього соціального простору.

Міграція від самості до суб'єктності є прогресивним процесом, який є кроком на шляху до реалізації сподівання в соціальному просторі. Проєкція майбутнього набуває креативного потенціалу, що сприяє індивідуалізації бачення плину подій у навколишньому світі й набуттю статусу автора свого життя.

Анонімність сподівання є показником активної конкуренції щодо впровадження проєкцій майбутнього. Ця ситуація відображається в загибелі не лише суб'єкта, а й автора сподівання. Трагедія постмодерних сподівань полягає у вакуумі потенційних суб'єктів, який народжує лжепророків.

Утрата провідника в майбутньому впливає на виникнення його варіативного заміщення *self-made visionary*, який поєднує ролі автора та суб'єкта, що робить вектор розвитку сподівання залежним від його суб'єктивного бачення подальшого існування. Вибір замітника є прийняттям симуляції за реальність, яка розвивається на фундаменті тимчасового потенціалу конкретної людини.

Отже, міграція статусів дійових осіб сподівання має як еволюційний, так й інволюційний напрями, що залежать від перспектив існування в соціальному просторі. Разом із цим керувати вказаним процесом можна за рахунок підсилення авторської позиції в проєктуванні майбутнього. Відродження автора розкриває горизонти та вектори розвитку соціальних сподівань.

Список використаної літератури

1. Аль-Газали, Абу Хамид. Исследование сокровенных тайн сердца / пер. с арабского. 3-е изд. Москва : Ансар, 2008. 472 с.

2. Барт Р. Смерть автора. *Избранные работы: Семиотика: Поэтика* / пер. с фр. ; сост., общ. ред. и вступ. ст. Г.К. Косикова. Москва : Прогресс, 1989. 616 с.
3. Мураками С. Повесть о Гэндзи : в 3 т. / пер. с яп., вступ. ст., приложение и коммент. Т.Л. Соколовой-Делюсиной. 2-е изд., перераб. и доп. Санкт-Петербург : Гиперион, 2010. Т. 2. 592 с.
4. Сорокин П.А. Социальная и культурная динамика / пер. с англ. ; вст. статья и комментарии В.В. Сапова. Москва : Астрель, 2006. 1176 с.
5. Туган-Барановский М.И. К лучшему будущему. Сборник социально-философских произведений. Москва : Российская политическая энциклопедия, 1996. 528 с.
6. Тукай Г. Шурале. URL: <http://kitap.net.ru/shurale-r.php> (дата звернення: 04.05.2019).
7. Юнг К. Г. Эон: Исследования о символической самости / пер. с нем. В.М. Бакусева. Москва : Академический Проект, 2009. 340 с.
8. Фаріна Я.О. Суб'єкт і суб'єктність як соціальні феномени: наукові інтерпретації. *Наукові праці: науково-методичний журнал. Серія «Соціологія»*. Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2012. Вип. 172. Т. 184. № 34. С. 43-56.
9. Феофан Затворник. Что потребно покаявшемуся и вступившему на добрый путь спасения. Москва : Новая книга, 1998. 112 с.
10. Чернієнко О.В. Візуалізація ідентичності суб'єкта у соціальному просторі інформаційного суспільства (соціально-філософський аналіз) : дис. ... канд. філос. наук : 09.00.03 / Дніпр. нац. ун-т ім. Олеся Гончара. Дніпро, 2018. 228 с.
11. Heidegger M. Being and time: a translation of Sein und Zeit. New York : State University New York Press, 1996. 512 p.
12. Mead G.H. The Individual and the Social Self: Unpublished Work of George Herbert Mead. Chicago : The University of Chicago Press, 1982. 235 p.

MIGRATION “SELF – SUBJECTIVITY” IN SOCIAL HOPE

Oleh Masiuk

*Zaporizhzhya National University,
Faculty of Sociology and Management,
Department of Social Philosophy and Management
Dniprovskaya str., 33A, 69063, Zaporizhzhia, Ukraine*

The article describes becoming a subject of hope as a participant in the projection of the future. The instability of human capabilities reflect in the change in attitude to the challenges of the unknown, which requires proper social and philosophical reflection. The paper analyzes the migration path of “self – subjectivity”. It consider in the context of changing the reflection of one's own in the common, as well as the means of forming it in perspective.

The author draws attention to the discussion between the religious and the secular vision of the future, where the actors' hopes change under the influence of the pressure of the unknown on the present. Subjectivity describes as the transformation of the self in extrapolating the projections of desire to future social relations. Changing subjectivity involves rethinking the space for further transformations.

The author indicates the vector of religious and cultural support of the person in meeting with the unexpected. The practice of such collisions present as a development of perspective subjectivity of the participants of the hope. The step from the cultural template to the creative vision of the future is the direction of forming the narrative of existence, which reveal in the autonomy of the subject's activity in the social space.

Particular attention paid to the anonymity of hopes, due to the current tendency to unify the practice of designing the future. The peak of the development of the subjectivity of hope is the competition

between the projections of the future for the status of the common vector of social transformations in the trans-subjective world. The anonymity of hopes arises because of the intense aggravation of such a struggle, which leads to the “death of the author” and the return to the practice of design patterns. The way out of this situation is to strengthen the author's position in creating a perspective that expands the horizons and vectors of development of future social relations.

Key words: self, subject, author, prophet, hope, Good, shurale, competition.